

— О! не, господинъ Сегенъ.
— Ти си вързана, може би, съ много скжсено вжже; искашъ ли да ти отпуста още повече водилото?
— Не си струва труда, господинъ Сегенъ.
— Тогава, какво ти е потрѣбно, какво искашъ?
— Искамъ да отида въ планината, господинъ Сегенъ.
— Но, клетнице, ти не знаешъ, че има вълкъ въ планината. . . Какво ще правишъ, когато дойде той?
— Ще го мушна съ рогата си, господинъ Сегенъ.
— Вълкътъ малко иска да знае за твоитѣ рога. Той ми изяде козици много по-рогати отъ тебе... Знаешъ ли, че така стана съ горката стара Ренода, която бѣше тукъ миналата година? Тя бѣ величествена коза, силна и зла като прѣчь. Тя се била съ вълка цѣла нощъ. . . после, на сутриньта, вълкътъ я изялъ.

— Жалко! Горката Ренода! Нѣма нищо, господинъ Сегенъ, пуштете ме да отида въ планината.

— Всеблагі Боже! — казалъ господинъ Сегенъ; но какво имъ правятъ на моитѣ кози? Ето още една, която вълкътъ ще ми изяде. . . Тѣй ли? Не. . . азъ ще те избавя, въпрѣки волята ти, неблагодарнице! И за да не скжсашъ вжжето, ще те затворя въ обора, и заная предъ ще стоишъ винаги тамъ.

При тия думи господинъ Сегенъ отнесълъ козата въ единъ съвсемъ тъменъ оборъ, на който здраво за-творилъ вратата. За нещастие, той билъ забравилъ отворенъ прозореца, и щомъ като обърналъ грѣбъ и излѣзълъ, козичката избѣгала. . .

*

Когато бѣлата коза дошла въ планината, настанало общо възхищение. Никога старитѣ борове не били виждали нѣщо толкова хубаво. Кестеновитѣ дървета се навеждали доземи, за да я погалятъ съ крайцеца на клонетѣ си. Златиститѣ желтуги се разтваряли по пжтя ѝ и благоухаели колкото може повече. Цѣлата планина ѝ устроила празденство.